

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce **P. Č.**, proti žalované **České advokátní komoře**, se sídlem Národní 16, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 11. 2009, č. j. 2245/09, vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 52/2010, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu, dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění,

t a k t o :

- I. Městský soud v Praze **je povinen** ve věci vedené u něj pod sp. zn. 6 A 52/2010 rozhodnout nejpozději ve lhůtě **do 14. 6. 2013**.
- II. Navrhovateli **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále také „navrhovatel“) podal u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) dne 25. 1. 2010 žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalované.

Dne 10. 4. 2013 byl městským soudem Nejvyššímu správnímu soudu předložen návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, který navrhovatel podal u tohoto soudu dne 2. 4. 2013. Uvedený návrh navrhovatel odůvodnil tím, že soud od června 2011, kdy dal žalobce souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání, neučinil ve věci žádný úkon.

K návrhu se vyjádřila předsedkyně senátu, který je příslušný ve věci rozhodnout, s tím, že ve věci byly učiněny přípravné úkony k rozhodnutí, věc je připravena k vyřízení, avšak rozhodující senát eviduje 170 věcí k rozhodnutí, které nyní posuzované věci předchází. V současné době totiž soud vyřizuje věci z roku 2009. Pro přednostní vyřízení věci není zákonný podklad.

Z předloženého soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel podal shora uvedenou žalobu nejprve u Krajského soudu v Brně dne 25. 1. 2010. Tento soud ji

usnesením ze dne 27. 1. 2010, č. j. 30 A 7/2010 - 7 postoupil soudu místně příslušnému, tedy Městskému soudu v Praze; věc byla fakticky doručena městskému soudu dne 11. 3. 2010.

Městský soud obratem dne 26. 4. 201 vyzval usnesením žalobce k úhradě soudního poplatku za žalobu. K žalobcově žádosti jej pak usnesením ze dne 8. 9. 2010 osvobodil od soudních poplatků. Dne 3. 11. 2010 soud zaslal žalované žalobu k vyjádření, současně ji vyzval k předložení správního spisu a seznámil ji se složením senátu, který žalobu bude projednávat a rozhodovat. Dne 4. 1. 2011 soud obdržel správní spis s vyjádřením žalované k žalobě. Přípisem ze dne 17. 2. 2011 soud informoval žalobce o složení senátu a vyzval jej k vyjádření, zda souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání. Dne 18. 3. 2011 obdržel soud vyjádření navrhovatele, že nesouhlasí, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání. Od tohoto dne neučinil soud žádný procesní úkon směřující k rozhodnutí věci.

Nejvyšší správní soud posoudil postoupený návrh navrhovatele a dospěl k závěru, že je důvodný.

Podle § 174a odst. 1 zákona o soudech a soudcích, v platném znění, má-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení.

Podle odstavce 8 cit. ustanovení dospěje-li příslušný soud k závěru, že návrh na určení lhůty je oprávněný, protože s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu, dochází v řízení k průtahům, určí lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy; touto lhůtou je soud, příslušný k provedení procesního úkonu, vázán. Je-li návrh uznán jako oprávněný, hradí náklady řízení o něm stát.

Nejvyšší správní soud již opakovaně konstatoval, že průtahy v řízení neznamenaají pouze excesivní stav, kdy dochází k nečinnosti soudu, ale lze je konstatovat i tehdy, dochází-li v soudním procesu postupem soudu k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu. V řízení podle ust. § 174a odst. 6 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Tzn. pokud zjistí neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný krajský (městský) soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v dané věci všechny procesní úkony soudu byly učiněny v přiměřených časových lhůtách, avšak od března 2011 do doby, kdy navrhovatel podal návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, byl soud zcela nečinný; ostatně i ve vyjádření k nyní projednávanému žalobcovu návrhu na určení lhůty k projednání věci, předsedkyně rozhodujícího senátu uvedla, že věc je již po procesní stránce nachystána k vyřízení.

Pro posouzení, zda v dané věci dochází v řízení k průtahům, je rozhodující, že žaloba byla podána v lednu roku 2010 a lhůta, v níž není rozhodnuto (a s ohledem na argumentaci městského soudu o stavu vyřizování žalob z roku 2009 v nejbližší době ani nemá být rozhodnuto), je více jak 3 roky. Taková lhůta není lhůtou v dané věci přiměřenou, a to bez ohledu na skutečnost, že navrhovatel nesouhlasí s tím, aby ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání.

Nejvyšší správní soud na tomto místě konstatuje, že vyjádření, které městský soud přdestřel, totiž že senát vyřizuje věci podle pořadí nápadu a že v současné době jsou dokončovány spisy napadlé v době, která předcházela dni podání předmětné žaloby, neobstojí. K tomuto tvrzení městského soudu Nejvyšší správní soud uvádí, že citované důvody žádným způsobem nezpochybňuje, avšak přesto nemohou vést k vysvětlení délky vedeného předmětného řízení. Odkazy na pořadí vyřizovaných věcí totiž nepředstavují důvody, které by mohly být interpretovány jinak než jako organizační problémy, které však v tomto směru nemohou jít k tíži navrhovatele. V této souvislosti lze odkázat na konstantní judikaturu Ústavního soudu, který opakovaně ve svých rozhodnutích uvádí, že „*průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“ (viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/07 a další).

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup soudu dospěl k závěru o oprávněnosti podaného návrhu, a proto určil lhůtu pro vydání rozhodnutí; touto lhůtou je městský soud vázán.

Návrh navrhovatele byl uznán jako oprávněný, takže ve smyslu poslední věty ust. § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích hradí náklady řízení o něm stát. Vzhledem k tomu, že vznik takovýchto nákladů z obsahu spisu nevyplývá a navrhovatel ani žádné náklady, které by mu v tomto řízení vznikly, neuplatnil, soud rozhodl tak, že se navrhovateli náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ust. § 174a odst. 9, věta druhá, zákona o soudech a soudcích).

V Brně dne 16. dubna 2013

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu